

her i Salen, men det vil ikke skee som Følge af Regjeringens Forslag; thi de Spørgsmaal, der ville komme frem under Forhandlingerne om Reservefondens Anvendelse, ville kun angaae Ordningen i det Større, f. Ex. Bygningsforetagender og andet Saadant; forøvrigt ville Spørgsmaalene om Personalet, om Kunstnarernes Besskaffenhed og om deres Vigtighed for Theatret o. s. v., dersom Thinget overhovedet vilde give sig af med dem, ligesuldt foreligge i det ordinaire Budget, som maa forelægges for Theatret; man kan ikke undgaae at indlade sig paa dem, med mindre Rigsdagen, hvad der jo ogsaa har været Tilfældet, ved at samle disse Spørgsmaal under almindelige Poster, overlader til Administrationen en større Raadighed i saa Henseende. Ogsaa paa det nærværende Budget er der gjort et Skridt i denne Henseende, som jeg ikke kan andet end påastjonne, fra Administrationens Standpunkt, idet Comiteen har været enig i, at naar man gik ud fra, at $\frac{2}{3}$ Dele af de ledige blivende faste Gager maatte kunne anvendes paany til faste Ansættelser, da maatte den endelige Afgjørelse med Hensyn til Anvendelsen deraf overlades til Bestyrelsen selv, idet disse Spørgsmaal nemlig ere saadanne, som man nødig vilde have under Discussion heri Salen.

Omendstjøndt jeg saaledes, hvad jeg allerede har udtalt, gjerne indrømmer, at ogsaa Mindretallet er fremtraadt i denne Sag med en overmaade stor Imødekommen mod hvad der fra Ministeriets Side påstodes, og at dets Forslag i visse Henseender kan have en meget tiltrækkende og behagelig Side for Ministeriet, saa forekommer det mig dog, at der er tilstrækkelig Grund til at blive ved Regjeringens Forslag, hvilket ogsaa er vedtaget af Fleertallet.

Med Hensyn til de andre Punkter, der nu ere under Forhandling, er der kun eet, som jeg skal omtale, nemlig Forslaget under Nr. 2, der angaaer et Beløb af 100 Rb. til Expeditionssecretairen ved Overbestyrelsen for Kunstsamlingerne. Jeg kan med Hensyn hertil kun henvide til hvad der er nævnt i Anmærkningerne, at denne Embedsmænd for disse Forretninger kun nyder en Gage af 150 Rb., hvilket jo maa

ansees for at være meget lidt, og at hans Forretninger navnlig i det sidste Aar ere blevne større, end de oprindeligt vare. Imidlertid skal jeg heller ikke fragaae, at der — og det har ogsaa gjort mig noget tvivlsom ved Fremsettelsen af dette Forslag — maa lægges nogen Vægt paa, at der efter tidligere Forhandlinger kan være Udset til, at den Post, hvortil denne Indstilling kuytter sig, nemlig Overdirectoratet, kunde gaae ind, og jeg vil derfor ogsaa antage, at det, der allerede er indrømmet fra Udvalgets Side, nemlig at forhøje den vedkommende Mand's Contoirudgifter — som vare voxede saaledes, at han maatte siges endog at have ligefrem Tab i denne Henseende — med det foreslaaede Beløb af 100 Rb., vel vil være en saadan Forbedring i Stillingen, at jeg ikke kan finde nogen Grund til stærkt at urgere det andet Punkt af Forslaget, et Tillæg til Gagen af 100 Rb.

Ischering: Det har været mig meget kjært at høre Ministerens Anerkjendelse af, at Mindretallets Forslag er ligesaa imødekommende og i visse Maader nok saa beqvemt for Undervisningsministeriet som Fleertallets. Det var ogsaa min Hensigt; min Hensigt var netop at gjøre det beqvemt for Ministeriet, beqvemt for Thinget og om muligt ogsaa beqvemt for Theatret. Jeg skulde ikke tale mere om denne Sag, hvis det ikke var nødvendigt at gjøre det, som fra Ministerens Side er bragt frem som Tvivlsgjensstand, noget klarere.

Ministeren har meent, at der i den Ret, som her blev givet Ministeriet til at raade over Anvendelsen af de $\frac{2}{3}$ af Overfluddet, ogsaa skulde indbefattes Retten til at opspare Pengene fra et Aar til et andet. Nei, det er netop det, som ikke er Tilfældet; dersom det skulde vise sig, at der efter den Disposition, som Ministeriet for det kommende Aar tog over de opsparede $\frac{2}{3}$, vilde blive Noget tilovers, saa kom det til at tilflyde Statskassen. Det er altid saaledes Tilfældet, at de Penge, der blive tilovers ved et Aars-Rengjæb's Afslutning, indbetales i Kassen; Kassebeholdningen kan ikke gaae ind under Finantslovens Raadighed fra det ene Aar til det andet, den indbetales i Statskassen og kræves paany til det næste